

ADAM BROŽÍK

Kniha cest – Kolem soch – Fotografiky

AB

Adam Brožík

Kniha cest – Kolem soch – Fotografiky

Vydání první 2025

© Adam Brožík, 2025

Obálka © Adam Brožík

© Mgr. Tomáš Zahradníček - TZ-one, 2025

ISBN: 978-80-7539-209-1 (PDF verze)

www.vydavatelstvi-eknih.cz

Úvodem

Vítejte ve druhé části tetralogie, která mapuje mé snažení ve výtvarné a literární oblasti za posledních několik let. Jak naznačuje název, kniha je složena ze tří částí. Části této knihy „Kniha cest“ a „Kolem soch“ jsou věnovány fotografiím a zbylá část *fotografikám*. Ta obsahuje většinou starší obrázky tohoto druhu – najdete zde *fotografiky*, na nichž jsou kočky, ptáci i včely a zachycená různá roční období, obrázky věnované hudbě i literatuře, okořeněné melancholií i humorem.

V „Knize cest“ se mimo jiné nacházejí krátké sentence doprovázející jednotlivé snímky. Šlo mi především o to zachytit tu prchavou poetiku, která člověkem pohne, aby se vůbec na cestu vydal. Je tu příroda ve městě – stromy a parky, jsou tu lesy i tiché pěšiny. Vcelku se tato část naklání už ke čtvrtému svazku, který věnuji svým textům. Vznikla totiž jakási *esej* na mé oblíbené téma (příčemž *esejí* svého druhu bych nazval už první knihu „Chůzí, nocí, snem“ a to *esejí* téměř jen čistě obrazovou).

Na otázku, proč se vedle cest nacházejí v prostřední kapitole také sochy, je jednoduchá odpověď. Nasbíral jsem jich na snímcích v poměrně krátkém čase tolik, že jsem se rozhodl z nich vytvořit samostatnou kapitolu, ve které nakonec chybí jen černobílé „sošné“ snímky (které budou ve třetím svazku, už plně zasvěceném jen fotografii). Navíc některé mé postavy na obrázcích sochy připomínají a se sochami se nejlépe setkáme právě cestou, čímž vznikl dobrý přechod mezi dvěma natolik odlišnými částmi.

Přeji příjemné pozorování!

autor

Knih cest

I. Příroda ve městě

Příroda ve městě podává kusou zprávu o přírodě za městem a „mimo“ civilizaci. O koloběhu času, o neomezených možnostech.

Ve městě není nad víkendové prázdné letní město. A potom není nad letní víkendový prázdný park. Ve městě snad není nad podobnou krajinu nasátou horkou horečnatou a přesto klidnou jakoby snovou atmosférou.

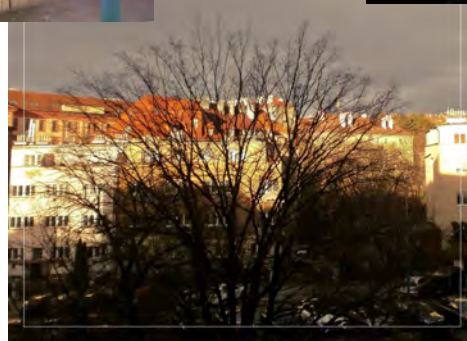
Podzimní park, to už je jiná. Víte, že vás brzy na dlouho vyžene. Ještě zažehne, zahoří barevným světlem-plamenem než na dlouhé měsíce proteče mezi prsty a zamrzne.

Jako tento osamělý strom si v zimě připadá člověk, který touží po cestě a po létě. A právě takový osamělý výjev mu voní po něčem, čeho se ještě dlouhé měsíce nebude moct dotknout – samotné Země – cestou, ale i ve spánku. V lese nebo na louce, u potoka nebo u řeky.

Strom, jakýkoliv strom... I pozdně podzimní a zimní nebo dokonce hřbitovní strom. Ulice města lemované mementy a přísliby. Více stromů ve městě!

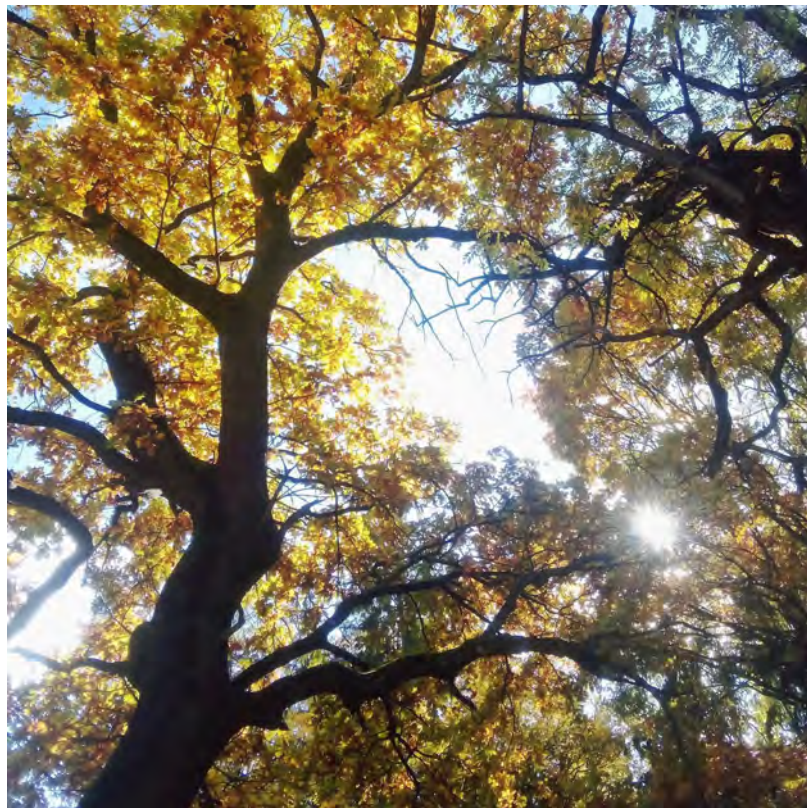
Potok nebo řeka ve městě. Malý a velký spojovník. Spojenec lidí a přírody.

K úniku je snad nejbliž v době předjaří. I ve městě jako by se člověk už už napřahoval ke skoku. Nepřekvapí jen člověku lépe snesitelné teploty. Takový moment přichází hlavně za časů širé modré oblohy.

Průhled korunou stromů v parku je už myšlenkou na cestu, povzbuzením k přírodě v čistějším stavu.

Když jsem ještě do města vyrážel s fotoaparátem, často jsem nakukoval lidem přes ploty do cizích zahrad a občas tam ulovil pěkný snímek . Teď už nefotím, ale ten voyerský zvyk jsem si ponechal.

Ve městě bývá příroda skutečně nejjasnější a nejzářivější až na podzim, a to v těch nejzapadlejších zákoutích a skulinách. S keří, stromy nebo třeba ztracenými trubkami či kolejemi jako bezejmennou stafází.

